

Vain materia vanhenee

On sydäntä läikäyttävä tunne havaita vanhuksissa ikinuori sisäinen olemus. Ryppyisen ja kumaran mummon hahmossa voi nähdä nuoren, hymyilevän neidon, jonka silmistä katsoo ikuisuus. Joillekin se on merkki kaiken katoavaisuudesta, toisille se antaa lisää varmuutta todellisen olemassaolon katoamattomuudesta.

Ydin-itse eli henkinen minä-olento, joka on sisimmässämme, ei vanhene, ei sairastu eikä väsy. Se on jokaisen helppo havaita kun hetkeksi hiljentyä kuulostelemaan sitä. Joskus fyysiset vaivat saattavat häiritä tietoista yhteydenpitoa sisimpämme kanssa kun olemme liian väsyneitä. Siitäkin huolimatta tunnen että Minä Olen. Vaikka tämän elämän aikana vanhenemme ja sairastelemme, niin 'minä' sisällämme on ajaton. Se ei ole kaaoksen lakien alainen sillä tavalla kuin materia. Vanhuus ja heikkous voivat auttaa jopa selkeämmin näkemään ydin-itsemme.

Kaikki materia meissä ja kaikissa fyysisissä olennoissa täällä on peräisin jalkojemme alla olevasta maapallosta. Olemme tähtipölyä, maa on kaiken väliaikainen rakennusaine. Aistein havaittavassa muodossaan se ei ole ikuista mutta koska ainekin on osa kaikkeuden tajuntaa, niin siinä muodossa se on perusolemukseltaan häviämätöntä – mutta ei muuttumatonta. Aine on joittenkin selitysten mukaan "karkeampaa" energiaa, mikä on hyvin kuvaava määritelmä.

Muuttuminen on kuitenkin hiukan eri asia kuin vanheneminen, vaikka ne molemmat tapahtuvat ajassa. Oikea muuttuminen tapahtuu mielen ja hengen ohjaamana ja on pikemminkin nuortumista ja voimistumista, kun taas vanheneminen on kaaoksen lain alaista toimintaa.

Muutos on tämän elämän tarkoitus, ja muutos voi tapahtua vain sellaisessa olotilassa, jossa on olemassa aika. Ajaton olemuksemme on fyysisessä maailmassa sidoksissa aineeseen ja aikaan. Aikaa ja ainetta, niitä molempia on sanottu harhaksi, ja meditoijat voivat väkuttaa, että sitä ne ovatkin aineettomuuden ja ajattomuuden näkökulmasta katsottuna. Muutos jatkuu siihen saakka, kunnes saavutamme muuttumattoman.

Ajassa ja fyysisessä olomuodossa kiinni ollessaan yksilöllisen sielunkipinän on mahdollista lähteä kasvuun ja kehittyä kohti jumalaista tietoa, kunnes sen olemus vihdoinkin on tältä osin valmis jumalan kuvaksi, itsetietoisemmaksi toimijaksi ja uuden luojaksi. Vasta silloin voimme vapautua maaelämien kierrosta, mutta siihen saakka palaamme tänne aina uudelleen ja uudelleen, joka kerta kuoleman armahtavan unohduksen kautta.

Heikki Juutilainen

ULTRA 11/2005